Albatros

Emily Vichrná

A LOĎ ZTRACENÝCH DUŠÍ

Ilustrovala Lisa Horton

LIZ KESSLEROVÁ

Emily Vichrná a loď ztracených duší

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Liz Kesslerová
Emily Vichrná a loď ztracených duší – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

albatros

Emily Vichrná

a loď ztracených duší

Ilustrovala Lisa Horton

Liz Kesslerová

Albatros

Přeložila Jindra Horynová

Tuto knihu věnuji úžasné umělkyni i přítelkyni,
která si nesmírně vážila moře a nade vše ho milovala.

„Každičkou chvíli prožijeme jen jednou a hned mine,
barvy se stále vyvíjejí a mění,
jen vztah mezi mořem a pevninou je věčný.“

Lucie Brayová, 1974–2014

Loď duchů

Hleďme na ni v tichém moři,
hle, loď se jak duch tam zjevila!
Jak sen či skutečnost k nám pronikla,
pluje vzduchoprázdnem.
Kdo ví, odkud ji vlna přinesla,
v temnou noc či den;
očima provázejí mizící vidinu,
jak zapomnění a věčnou moře tišinu.

Úryvek z básně „Loď duchů“
od Roberta Crawforda (1868–1930)

První kapitola

Osmá třída. Druhý týden školy. První úloha. *Jak jsem prožila letní prázdniny.*

Okusovala jsem propisku a nemohla přijít na to, co bych napsala, aby to našemu novému třídnímu Rollinsovi nepřipadalo jako výmysly.

Napsat: „Jela jsem na prázdniny do země pokryté ledem, na zakletém jezeře jsem našla ztracené vzpomínky mnoha lidí, pomohla nejdřív rozmrazit Neptunova ďábelského bratra, potom ho proměnit v horu a nakonec zajistit světu budoucnost," by nejspíš znamenalo, že

mi to celé přeškrtne s tím, že mělo jít o pravdivé vyprávění, a ne fikci. A dole se bude vyjímat červené NEDOSTATEČNĚ!

Rozhodla jsem se, že budu radši psát o oslavě narozenin. Mám je 4. září, takže to vyšlo těsně předtím, než začala škola. Bylo mi třináct. Já vím, že vypadám o dost mladší. Přitom jsem nejstarší ze třídy! Jenže taky nejmenší. Což je teda zvláštní. I když ne tolik jako všechno ostatní, co se mě týká. A minulý školní rok taky nebyl úplně běžný. Zjistila jsem, že ve vodě se ze mě stává mořská panna, podařilo se mi osvobodit tátu z vězení uprostřed oceánu, mořská příšera mě málem umačkala k smrti a na moři jsem zažila asi milion dobrodružství. Jo, a začala jsem chodit s jedním klukem!

Což všechno dohromady znamená, že jsem *skutečně* měla co slavit!

Pustila jsem se do psaní o narozeninové párty a přemýšlela, co bych asi dělala zrovna teď, kdybych nebyla ve škole v Brightportu, ale v Shiprocku, ve škole pro mořské panny.

Od té doby, co jsme se sem vrátili, se mnou naši celé týdny probírali, jak to uděláme s mým dalším vzděláváním. Když je někdo napůl suchozemec a napůl mořský, je to ještě složitější rozhodování než u většiny obyčejných lidí.

Vyřešili jsme to krátce před začátkem školního roku. Dohodli jsme se, že od pondělí do čtvrtka budu chodit do „normální“ školy (To není můj výraz, ale mámin. V naší rodině je suchozemec na plný úvazek

jenom máma). „A jelikož v téhle škole se v pátek většinou nic pořádného neděje“ (To říká táta, ne já. Je mořský muž a byl by rád, abych se denně učila písně sirén a verše oceánu), v pátek a v sobotu budu ve škole pro mořské panny. V Shiprocku se učí i v sobotu dopoledne, takže se tam dostanu aspoň na dva dny v týdnu.

Nebylo to ideální řešení, ale zatím jsme díky němu byli celkem v pohodě. Přinejmenším teda máma s tátou. Já jsem si tak jistá nebyla. Pokaždé, když jsem seděla ve škole nad něčím podobným, jako bylo psaní slohové práce na téma „letní prázdniny“, přála jsem si být radši se svou nejlepší kamarádkou Shonou a učit se o sirénách, ztroskotaných lodích, jak vyrobit trampolínu z rybářského lana, nebo stovku jiných věcí, s nimiž jsem se setkala někde na moři. Shona není polomořská jako já, je to prostě skutečná, stoprocentní mořská panna.

Problém byl v tom, že když jsem byla v Shiprocku, myslela jsem vždycky na to, o co asi přicházím v Brightportu! Sice mi všechno vždycky podrobně vylíčila jiná moje dobrá kamarádka, Mandy Rushtonová, které jsem se kdysi bála jako svého úhlavního nepřítele, ale stejně to nebylo ono. No, víte, táta *má pravdu*, že v pátek se ve škole nic zásadního neděje, ale právě proto si spolužáci užijí ten den *nejvíc zábavy*.

Ať jsem se na to dívala z té nebo oné stránky, pořád jsem měla pocit, že jsem někde něco prošvihla. Dobré na tom bylo jen to, že můj kluk Aaron to měl se školou

stejně. Je taky polomořský, takže byl ve stejné dny na stejném místě jako já. A musím přiznat, že tím se většinou všechno vylepšilo.

„Vážení! Za minutu zvoní, tak dokončete větu a odložte pera." Odevzdali jsme práce, Rollins si je skládal na stole a čekal, až se třída trochu utiší.

Vzápětí se rozezněl zvonek, a hned jsme všichni vstávali od stolků. Učitel se snažil překřičet hluk odsunovaných židlí: „Zastrčte židle a nezapomeňte na domácí úkoly. Až budete odcházet ze třídy, vezměte si u mě každý obálku s dopisem pro rodiče."

„Co to asi je?" polohlasně se divila Mandy a obracela obálku v rukou. Byla zalepená, takže jsme se nemohli podívat dovnitř. „Rodičům žáků 8. ročníku školy Brightport High" stálo na přední straně. Vzadu bylo: „Pozvánka na vzrušující exkurzi! Ostrov Pětice".

Po přečtení jsem se cítila tak zvláštně, jako by mi v břiše kmital rybí ocas.

Když došlo na ostrovy, měla jsem obvykle smíšené pocity.

Jednak se ostrov definuje jako pevnina ze všech stran obklopená moři, což je pro mořskou pannu ve mně absolutně senzační! Pochopitelně tak totiž skýtá spoustu možností k výletům a zkoumání oceánu. Na druhou stranu mám z jednoho ostrova skoro nejhorší zážitky v životě včetně toho, jak ze mě děsivý kraken málem vymáčkl duši. A to zrovna nebylo moc zábavné.

„Ostrov Pětice," četla nahlas Mandy. „Cool, nemyslíš?"

Strkala jsem obálku do kapsy a musela jí dát za pravdu. Když jsem to zvážila, uznala jsem, že Pětice zní zajímavě. *Hodně* cool.

Ve škole jsem si pak už na obálku ani nevzpomněla. Teprve když jsem si doma uklízela batoh, vybavilo se mi, že ji mám v kapse.

„Jo, mám tu něco pro vás," podávala jsem ji mámě.

Mamka si ji vzala a natáhla se pro brýle. Táta se trochu vynořil, aby měl hlavu nad palubou.

Bydlíme v Brightportu na lodi připoutané v přístavu. Je stará a krásná, uzpůsobená tak, aby tam mohli žít suchozemci i mořští lidé.

„Jak bylo ve škole, maličká?" odhodil si táta mokré vlasy z obličeje a usmál se na mě. Sundala jsem si boty a ponožky, sedla si na kraj otvoru v podlaze a spustila nohy do vody. Máčela jsem si jenom prsty, aby se mi hned nezformoval rybí ocas. Součástí naší úmluvy stran vzdělání bylo, že si musím nejdřív udělat domácí úkoly a pak teprve můžu do vody.

Pokrčila jsem rameny: „Šlo to." Pokývla jsem směrem ke stolu, kde se usadila máma, otevřela obálku a potichu si četla. „Tohle jsme dostali."

„Co to je?" díval se táta.

„Koncem měsíce by Emily mohla jet se školou na jeden ostrov. Pozvali je tam na zeměpisnou exkurzi," dočetla se.

Dělala jsem si pořádek v batohu a vyhazovala odpadky, co se v něm během dne nahromadily. Srdce mi spadlo na zem spolu se zahnědlým ohryzkem. Takže jen zeměpisná exkurze… Nejnudnější věc na světě!

„Budou zkoumat vzácné ptáky, exotické rostliny a zvláštní geografické útvary," pokračovala máma. Zvedla oči od dopisu a podívala se na nás. „Je to na celý týden."

Notýsek s úkoly mi vypadl z ruky. Teda, přiznávám, že jsem s ním spíš práskla o stůl. Celý týden zkoumat ptáky, rostliny a kameny? To jako vážně?

„A koukám, že jsou tam i nějaké vraky lodí a zajímaví mořští živočichové," dodala. „Taky vás čeká výlet na lodi s proskleným dnem."

Ztroskotané lodě? Život v moři? To už znělo mnohem líp! Ale na nějakou loď s proskleným dnem můžou klidně zapomenout. Pokud je ve hře zkoumání vraků a mořských živočichů, chci se dostat až k nim a pořádně si je prohlídnout!

„Myslím, že by měla jet," řekl táta.

„Já taky," přidala se mamka.

„Jsem pro!" zvolala jsem. Kdo ví? Třeba tam zažiju nějaké dobrodružství, když už mám rozšířit svůj seznam navštívených ostrovů.

Večer jsme se s Aaronem vydali k Duhovým balvanům, kde jsme se měli sejít s Shonou a Sethem.

Seth je Shonin kluk. Teda, ještě mu tak oficiálně neříká, ale já vím, že by chtěla. Seznámili se v létě, když nám pomohl ochránit Neptuna před jeho šíleně zlým dvojčetem. Jako poděkování mu Neptun nabídl místo královského rádce. Ve svých čtrnácti letech je nejmladším mořským mužem s tak vysokým postavením. Kvůli tomu se s ním ale nevidíme moc často, protože musí být Neptunovi k dispozici a čekat, jestli si ho nezavolá. Naštěstí měl zrovna ten večer volno.

Plavali jsme s Aaronem v moři a já úplně zapomněla na všechno kolem školy i zeměpisné exkurze. Vždycky když jsem byla takhle ve vodě, všechno ostatní někam odplulo. Nic co se dělo na škole v Brightportu se nevyrovnalo pocitu mít na dosah hejno bleděmodrých rybiček a plavat s nimi jako o závod, vletět jako šipka mezi korály i skalnaté útesy, nebo se nechat nést teplým proudem a držet se přitom s Aaronem za ruku.

Když jsme připlavali k Duhovým balvanům, Shona už na nás mávala. Hned si mě přitáhla k sobě a nadšeně mě objala. Seth s Aaronem se přivítali víc mužsky, pokývli hlavou a zamumlali nějaký pozdrav.

„Už se nemůžu dočkat, až ti řeknu, co se dneska stalo. Je to *perfektní*!“ vypískla Shona.

„Měla jsi nejlepší test z V+V?“ tipovala jsem. Vzhled a vystupování je Shonin oblíbený předmět. Učí se tam, jak správně sedět na skále, elegantně si pročesávat vlasy a krásně zpívat píseň sirény bez falešných tónů. Mně se to moc nedaří. Vždycky si připadám jako v té hře,

kdy si musíte jednou rukou kroužit na břiše a druhou si klepat na hlavu. To mi taky nikdy nešlo.

„Ne! No, vlastně jo, byla jsem nejlepší," začervenala se. „Ale to jsem říct nechtěla."

„Vostrá si oblíkla sukni naruby?" zkoušel Aaron. Vostrá je ředitelka Shiprocku a od té doby, co nás dva ztrapnila před celou školou, protože jsme polomořští, ji nemáme na seznamu svých oblíbenců.

„To by bylo dobrý!" smál se Seth.

Shona už ztrácela trpělivost. „Necháte mě, abych vám to řekla? Jde o zeměpisnou exkurzi! Má se jet za pár týdnů a budeme zkoumat lodní vraky a mořské živočichy a…"

„Není to na ostrov, co se jmenuje Pětice?" skočila jsem jí do řeči.

„Ano! Jak to víš? Ptala jsem se, jestli bys mohla s námi, ale Finsplash tvrdil, že to asi nepůjde, protože jsi v Shiprocku sotva na polovinu vyučování a…"

„A stejně tam budu!" vypískla jsem.

„Já taky," přidal se Aaron.

Vykulila na nás oči. „Vy dva? Ale jak to? Finsplash říkal…"

„Jedeme s naší školou. Doufám, že to bude ve stejnou dobu," culila jsem se. „Určitě to poslali k vám i do Brightportu zároveň."

„To je švihlý!" usmála se a vyskočila tak vysoko, že měla celý ocas nad hladinou. „To bude tak bezva! Finsplash nám říkal, že kolem celého ostrova je kousek pod hladinou útes se spoustou zvláštních skalnatých

útvarů, najdeme tam vraky lodí a stovky takových druhů ryb, které nikde jinde nejsou. A hádejte, podle čeho se ten ostrov jmenuje?“

Aaron si mnul bradu a krabatil čelo, jako kdyby hodně přemýšlel. „Hm-m, jak si tak lámu ploutev, napadá mě, jestli tam nebude pět zálivů?“

„Správně!“ koukla se na něj a viděla, že se směje. „Hej!“ máchla rybím ocasem a postříkala ho. „No tak jo, uznávám, že je to jasný.“

„Vypadá to švihle,“ řekl Seth s plachým úsměvem. Nemachroval jako někteří kluci, kteří tenhle Shonin oblíbený výraz taky používali, když popisovali něco zajímavého. Podle mě to znamenalo, že už spolu *určitě* chodí. „Docela bych se tam chtěl podívat s váma.“

„A nemůžeš Neptuna požádat o pár dní volna?“ navrhl Aaron.

„To by bylo super švihlý!“ zvolala Shona a tleskla rukama tak nadšeně, až mi stříkla slanou vodu do obličeje. Rudá jako rak se otočila a příliš pozdě se pokusila vypadat nezúčastněně. „Myslela jsem, víš… když bys chtěl,“ vykoktala s pokrčením ramen.

„Moc rád,“ usmál se Seth. „Zkusím to. Ale znáš Neptuna!“

To tedy ano. *Já* ho znám až moc dobře. Nejspíš líp než kdokoliv z nich. Vyjít s králem všech moří není žádná legrace, není to někdo, kdo by rozdával přízeň nebo drobné laskavosti na potkání. Tolikrát jsem stála na opačné straně proti němu, že jsem moc dobře na vlastní kůži pocítila, jaký je.

„Za pokus to stojí," řekl Seth. Natáhl se a vzal Shonu za ruku. „Strávit týden s váma by bylo senzační."

Shona zářila úplně stejně jako různobarevné balvany za ní. „Poplavte," pobídla nás a hned vyrazila. Tipla bych si, že proto, aby Seth neviděl, jak jí hoří tváře. Byla teď ještě červenější než předtím. „Podíváme se na hřiště! Nedávno tam přistály rybářské sítě. Je jich spousta, tak jsem z nich začala vyrábět trampolínu."

Plavali jsme za ní. Cestou jsem myslela na plánovaný výlet a začala jsem se těšit na týden s kamarády kdesi na klidném ostrově, bez nějakých dramat. Žádní zmrzlí lidé. Žádné mořské příšery. A žádné vězení hlídané kladivouny. Prostě jenom normální hezký týden, možná s nějakým maličkým dobrodružstvím, abychom se nenudili.

Byla jsem přesvědčená, že ať se na Pětici stane cokoliv, nebude to nic podivného ani děsivého.

Ne že by to záleželo na mně, samozřejmě.

Druhá kapitola

Září uteklo jako voda a najednou jsem si už balila věci a chystala se vyběhnout na pobřežní korzo za spolužáky. Bylo sobotní dopoledne a ve dvanáct pro nás měl přijet autobus, aby nás vzal na pořádně dlouhou cestu. Nejdřív pětihodinová jízda podél pobřeží, pak přestup na loď a další čtyři hodiny plavby po moři k Pětici. Když všechno klapne, měli bychom být před půlnocí na místě.

Nacpala jsem do tašky poslední drobnosti a zavřela zip.

„Máš všechny knížky na zeměpis a dalekohled na pozorování ptáků?“ ujišťovala se máma.

„Mám, neboj.“

„A tabulky se všemi údaji o rybách, abys je mohla určit?“ přidal se táta.

„Jo.“

Máma rozpřáhla ruce. „Budeš mi chybět, kulihrášku,“ tvrdila, když jsme se objaly.

Táta se nadzvedl nad poklop, aby mi mohl dát pusu na tvář. „Mně taky, maličká.“

Dochází jim vůbec, že už mi bylo třináct? Snad by mi nemuseli říkat *kulihrášku* ani *maličká*! Pravdou ale je, že na týden odjíždím a že pokaždé, když jsem byla poslední dobou pryč, jsem málem přišla o život, ať už kvůli krakenovi, na led zmrzlému hrozivému šílenci nebo dávné kletbě. Takže jsem se protentokrát rozhodla, že si toho nebudu všímat.

Popadla jsem tašku a vykročila z lodi na dřevěné molo, vedoucí k přístavní hrázi.

„Ahoj, Emily!“ ozvalo se kousek přede mnou.

Mandy. „Počkej na mě!“ zamávala jsem na ni.

Došly jsme spolu po hrázi až k několika osmákům, kteří už tam čekali. Všichni z ročníku jet nechtěli, mělo nás být jen dvanáct, ze Shiprocku taky tak, a k tomu z každé školy jeden učitel.

Začala jsem se těšit. Minulý týden přišel další dopis, kde se popisovalo, co nás čeká. Napsala ho nějaká Lowenna Oceánská. Myslela jsem, že jde o vtip. Asi jako kdyby si učitel matematiky říkal třeba Násobný.

Člověk, který je na ostrově správcem, se jmenuje Oceánský? Ukázalo se, že to tak skutečně je.

Lowenna psala, že spolu s manželem Lylem spravují ostrov. Nikdo jiný tam vlastně nebydlí. Je to jedno z míst, kde žijí chráněné druhy zvířat a ptáků bez rušivých vlivů lidí. Oni dva dohlížejí na zachování tohoto přírodního prostředí a organizují naučné exkurze.

Ještě psala, že nám připraví hry a výlety, že si užijeme spoustu zábavy a přitom se naučíme mnohem víc, než kdybychom seděli jenom ve třídě. Do Shiprocku napsala taky. Shona mi ukázala dopis s informacemi o plánovaných výletech k vrakům lodí na dně moře i na jiná zajímavá místa v oceánu. Málokdo je prý zatím navštívil.

V obou dopisech vyjadřovala Lowenna hrdost na to, že jako první pořádají exkurzi, které se společně zúčastní žáci podmořské i pevninské školy.

Už jsem se nemohla dočkat, až tam budeme.

„Tak, 8. P, teď mě poslouchejte!“ snažila se slečna Plattová, naše učitelka zeměpisu, překřičet rámus na lodi, která s námi plula k ostrovu. Neměla to snadné. Motory řvaly při každém zařazení rychlosti, kotvy kovově skřípaly, jak narážely na bok lodě, a nás to navzdory únavě po celodenním cestování docela rozjařilo.

Právě zapadlo slunce a já se snažila očima proniknout šero, abych z přední paluby zahlédla obrys ostrova.

„Na místě nás přivítá paní Oceánská s manželem. Chovejte se prosím opravdu slušně. Pilně pracovali, aby nám připravili krásné přivítání a pobyt plný strhujících zážitků. Byla bych proto ráda, kdybyste jim dali najevo, že si toho vážíte, a po celý týden je patřičně respektovali. Ano?“

Povinně jsme všichni odpověděli: „Ano, slečno učitelko,“ a už jsme se na palubě tlačili co nejvíc dopředu. Nejradši bych skočila do moře a ke břehu doplavala pod vodou. Tušila jsem ale, že to by nejspíš nenaplňovalo definici „opravdu slušného“ chování, a tak jsem zůstala stát a jen se dívala jako všichni ostatní, jak se přibližujeme.

Konečně lodní motory ztichly, spustil se nástupní můstek a všichni jsme se vyhrnuli do potemnělého přístavu na Pětici. I když mluvit o přístavu by bylo poněkud nadnesené, protože se jednalo jen o kousek mola sotva na délku naší lodi, nesouvislou pláž s poházenými kameny, vyplavenými chaluhami a pár loďkami s vesly, uvázanými ke kůlu na druhém konci. Tohle má být jeden z těch pěti nádherných zálivů?

„Hm. Dobrá. Takže…“ mumlala si slečna Plattová, vytáhla z kabelky nějakou složku a začala v ní listovat. „Paní Oceánská psala, že na nás bude čekat.“

Všichni jsme pátrali očima ve tmě. Neviděli jsme nikoho, dokonce ani žádné známky toho, že by se tu poslední dobou někdo vyskytl. Byli jsme tu jen my, pláž a vlny moře, které se poklidně vlévaly do skalnaté zátoky. Přešla jsem až k vodě. Oblázky drnčely, jak je vlny hrnuly tam a zase zpátky.

Na druhé straně pláže jsem viděla naši učitelku, jak přechází sem a tam, natahuje ruku s mobilem a čeká, jestli naskočí signál.

„Nevíš, co se děje?“ objevil se vedle mě Aaron.

„Ani náhodou. Že by na nás zapomněli?“ Chvilku jsme beze slova jen tak stáli, fascinovaní pravidelným rytmem a hudbou moře.

Přišla za námi Mandy. „Plattová teď s někým mluví. Myslím, že už jsou na cestě.“

Za pár minut se objevila tmavá silueta. Zblízka jsem zjistila, že je to vysoký muž, pořádný čahoun, kterému poletovaly vlasy kolem hlavy, jak se k nám hnal. Na tvářích měl černé neoholené strniště, košile mu lezla z kalhot.

„To je hezký, že si na nás konečně udělal čas,“ zahuhlala Mandy.

Muž zamířil k učitelce.

„Omlouvám se, že jsem vás nechal čekat, paní… ehm…“

„*Slečna* Plattová,“ řekla učitelka a podala mu ruku. „Nic se neděje. Hlavně že jste tady.“

„Ano, ano, samozřejmě,“ zamumlal. Obrátil se a vykročil zpátky po pláži. Pokynul nám, ať jdeme za ním. „Takže, já jsem Lyle. Moje žena, no… Ještě jednou se omlouváme, že jsme vás zdrželi. Teď už pojďte. Dovedu vás do hostelu.“

Slušně řečeno vůbec nevěděl, která bije. Nedověděli jsme se nic o nadcházejícím týdnu, nezeptal se, jakou jsme měli cestu, vlastně neřekl vůbec nic. Vůbec

nepromluvil. Prostě šel, my za ním táhli svoje tašky po písku, nahoru do svahu až na kopec a potom kus lesíkem po pěšině. Mezi stromy byla úplná tma.

„Tady opatrně, ve tmě není vidět na cestu!“ otočila se k nám Plattová, aby nás upozornila na něco, co bylo celkem zřejmé, že. „Sledujte toho před sebou a držte se pohromadě.“

Aaron mě vzal za ruku.

„Záminka se vždycky najde,“ neodpustila jsem si pro sebe tichý komentář. Ne že by mi to vadilo.

Vyšli jsme z lesa na zablácenou cestu a uviděli dva domy. Jeden byl vlevo, druhý o kus výš vpravo. „Tohle je hlavní cesta po ostrově,“ řekl Lyle. „A tamhle je váš hostel,“ ukázal na dům vlevo. Když jsme došli ke dveřím, vyhrabal z kapsy klíč, odemkl a pustil nás dovnitř.

„Jedli jste?“ zeptal se.

„Ano, děkujeme,“ odpověděla učitelka. „Měli jsme jídlo na lodi.“

„Dobře.“ Tápal rukou po zdi, než našel vypínač, zůstal stát pod ním a začal popisovat, co kde najdeme. „Toalety jsou tam vzadu,“ ukázal. „Do kuchyně půjdete až na konec chodby a za roh. Za ní je společenská místnost,“ říkal ve spěchu. „Všechny pokoje jsou nahoře v patře. Nalevo se ubytují kluci, vpravo děvčata, vzadu je ložnice pro učitelku. Udělejte si pohodlí. Nějaké otázky?“

Zůstali jsme zírat. To je všechno? Takhle podle něj vypadá „krásné přivítání“?

Plattová potřásla hlavou. „Ehm… V kolik hodin se ráno uvidíme?“

„Uvidíme?“ zopakoval na půl cestě ke dveřím.

„Ano, abyste nám předal… vydržte vteřinu…“ Prohrábla věci v kabelce a vytáhla nějaký papír. „… ***in**struktážní **i**nformace* a vysvětlil základní ***o**rientaci po **o**strově*,“ přečetla z něj a podala ho Lyleovi.

Na zlomek vteřiny mu tvář rozjasnil letmý úsměv. „Lowenna a její zvláštnůstky. Vždycky s aliterací,“ říkal si spíš pro sebe. Vrátil papír učitelce.

„Poslyšte, moc mě mrzí, že jste se nedočkali takového přivítání, jaké jste asi čekali. Je to poněkud… tak podívejte, všechno vyřešíme ráno, ano? Přijdu v devět, sejdeme se ve společenské místnosti a tam začneme. Bude to tak v pořádku?“

„Doufám, že ano,“ odpověděla stroze slečna Plattová.

„Asi bude muset, co?“ zašeptala mi Mandy do ucha.

„OK, takže přeji dobrou noc,“ řekl Lyle, nechal nás stát uprostřed chodby a zavřel za sebou dveře.

Plattové trvalo asi vteřinu, než se dala dohromady a nasadila svůj obvyklý učitelský tón. „Dobrá, tak se s tím nějak vypořádáme. Nejdřív si odneste věci nahoru a za deset minut se sejdeme ve společenské místnosti na horkou čokoládu. To zní dobře, ne?“

Znělo to *skvěle*. Jenže tak to nakonec nedopadlo. Nejdřív jsme zjistili, že nemáme povlečeno. Strávili jsme patnáct minut pobíháním a prohledáváním všech pokojů i skříněk, aby si každý našel povlaky a prostěradlo.

Po půlhodině jsme měli ustláno a byli víc než zralí na kakao rozpuštěné v teplém mléku. Jenomže kakao nikde nebylo. A mléko taky ne.

Učitelka si zastrčila uvolněný pramen vlasů do culíku. „No, je to zkrátka podařený večer," povzdechla si. „Ale, jak se říká, ráno moudřejší večera. Dobře se na to vyspěte a zítra to bude určitě lepší. Nařiďte si budíky, děti. V osm třicet vás chci všechny vidět tady dole na snídani."

Snídaně? Bez mléka?

„Jsem si jistá, že to nějak do té doby zařídí," rychle dodala.

Popřáli jsme si dobrou noc a vydali se do pokojů.

„Hezké sny," pošeptal mi Aaron, když jsme se na chodbě museli rozdělit. Ráda bych ho políbila, ale nebyli jsme sami, a ostatní by si nás nejspíš jenom dobírali, tak jsem se musela spokojit s letmým úsměvem. „Tobě taky. Dobrou."

Během pěti minut už jsem ležela v posteli a tvrdě spala. Byl to dlouhý den.

Příští den ráno to vypadalo, že se Lyle dal trochu dohromady. V devět byl na místě, jak slíbil. Dokonce nám sehnal nějaké mléko a chleba. Máslo neměl, ale byl tady džem, pomazánka Marmite a cornflaky. Začal mluvit, ještě než jsme dojedli.

„Doufám, že jste se všichni dobře vyspali. Já bych se

chtěl především ještě jednou omluvit za poněkud zmatené přivítání včera večer. Obyčejně to bývá docela jinak. Problém je v tom, že, ehm…“ odmlčel se a podíval se někam mimo nás. Pak potřásl hlavou. „Víte, tyhle exkurze připravuje moje žena a ona bohužel, ehm… musela pryč.“

„Lowenna tady není?“ skočila mu do řeči Plattová.

„Ne, není. Moc se omlouvá a…“

„Ale ona to celé zorganizovala!“

Zamračil se. „Ano. Já vím.“

„Slíbila, že se nás ujme, celou dobu se o nás bude starat, provede nás po ostrově, připraví hry, seznámí obě třídy.“ Učitelka se zase začala přehrabovat v tašce.

„Podívejte, tohle není potřeba,“ odmávl Lyle její papírování, jako by odháněl vosu. „Vím, že to není úplně podle vašich představ, ale budete se s tím muset spokojit. Omlouvám se. Nedalo se… tomu zabránit.“ Potemněly mu oči a hlas mu trochu zaskřípal. O co tu jde? Co se Lowenně přihodilo?

Plattová strčila papíry zpátky do tašky a vsedě se narovnala. „Dobře,“ řekla odměřeně. „Co tedy budou dnes děti *dělat*? Lowenna psala o dopolední prohlídce ostrova podle pokynů a mapky, a odpoledne pak měla být honba za pokladem.“

„Ano, tak to bude. Všechno zařídím.“

„S cenami pro vítěze,“ dodala neoblomně.

„Nebojte se, nějaké ceny seženu.“

Utáhla si culík. „Pak bude všechno v pořádku,“ připustila.

Měla jsem zrovna plnou pusu. Rychle jsem spolkla kus toastu a přihlásila se.

„Ano, Emily?“

„Víme, kdy tu budou lidi z Shiprocku?“ zeptala jsem se. Ředitelka jim nedala v sobotu dopoledne volno, takže se měli objevit až dnes. Shona říkala, že na většinu cesty využijí námořní dopravu a poslední úsek doplavou. Chtěla jsem se vypravit do moře, abych se s nimi přivítala.

„Předpokládám, že pozdě odpoledne nebo kvečeru,“ odpověděl Lyle. „Když jsem odtud včera večer odešel, prošel jsem většinu papírů s programem vaší exkurze. Doufám, že odteď už půjde všechno hladce. Průběh bude tak hladký jako oblázky omývané mořem,“ pokusil se o úsměv. Podařilo se mu maličko zvednout koutky a vypadal přitom jako docela přívětivý člověk. Přívětivý, ale rozhodně ne šťastný. Očima se totiž nesmál vůbec.

„Můžete nám tedy poskytnout **i**nstruktážní **i**nformace a vysvětlit základní **o**rientaci po **o**strově, jak bylo slíbeno?“ zeptala se ho učitelka.

Přikývl. „Samozřejmě.“

„Dobrá. Tak se jděte připravit, děti, a vraťte se za patnáct minut. A naše zeměpisná exkurze může začít.“

Vyčistila jsem si zuby, pročísla hřebenem vlasy, popadla boty a bundu a letěla dolů. Během celé té čtvrthodiny jsem pořád musela myslet na to, co nás tu asi čeká.

Pokud je celý ostrov stejně zvláštní a záhadný jako Lyle, jedno je jisté: nuda to nebude. O nějaké neslané nemastné zeměpisné exkurzi se v žádném případě nedá mluvit.

Třetí kapitola

„Tak, 8. P, uklidněte se a pojďte prosím ke mně.“

Shromáždili jsme se kolem učitelky.

„Dobře. Teď utvořte dvojice a do každé si vezměte jednu psací podložku s klipsnou a tužku. Rozdám vám je. Lyle má pro vás papíry s úkoly. Taky jeden do dvojice.“

S otazníkem v očích jsem se podívala na Mandy.

„To je v pohodě. Běž s Aaronem,“ řekla. „Já budu s Julií.“

Aaron přinesl potřebné věci a usmál se.

Plattová se zavrtala očima do tašky. „Vzala jsem pro vás ještě něco," oznámila a vytáhla nějakou světle červenou roli. „Jelikož jsme na ostrově, myslím, že se třeba budete brodit někde ve vodě. Můžete si vzít tyhle uzavíratelné nepromokavé sáčky a použít je na papíry nebo cokoliv jiného důležitého, co si nechcete namočit nebo ztratit ve vodě."

Vzala jsem si od ní sáček a strčila ho do kapsy u bundy.

„Zkontrolujte si, jestli máte všechno, co budete potřebovat, a poslechněte si další instrukce od Lylea."

Ustoupila o krok dozadu a Lyle si odkašlal. „Dobrá. Ehm. OK. Tedy, jak už jsem řekl, tohle všechno dělá normálně moje žena, tak se mnou mějte strpení." Zvedl jeden papír. „Každá dvojice by měla mít tohle. Teď se na papír podívejte. Zjistíte, že na přední straně jsou otázky."

Nahoře bylo napsáno „PRŮZKUM OSTROVA – HONBA ZA POKLADEM!" Pod nadpisem jsme viděli očíslované otázky s dostatečnými mezerami pro naše odpovědi.

„Na druhé straně najdete mapu."

Otočila jsem papír a dala se do zkoumání mapky. Viděla jsem hrubý náčrt ostrova s nerovnými rozvětvenými čárami, které značily stezky, kolem nich kopce, znázorněné zvlněnými vrstevnicemi, nějaké obrázky stromů, budov a zálivy s názvy, napsanými neurovnaným písmem.

„Máte před sebou hlavní dispozice ostrova," vysvětloval Lyle. „V rohu najdete kompas. Horní část ostrova

je na severu, dolní na jihu. Na mapě jsou vyznačené hlavní stezky. Je velmi důležité, abyste se jich drželi. Pokud narazíte na cestu, která na mapě není, případně je zakreslena tečkovaně nebo přerušovanou čarou, pravděpodobně není dostatečně pevná a je nebezpečná. Těm, které nejsou na mapě vyznačené, se vyhněte. Ostatní je na vás, měli byste tomu rozumět."

Znovu jsem se zahloubala do mapy. Na jihu byl záliv, do kterého jsme připluli. Byl označený jako „*PŘÍSTAVNÍ*. Od něj vedla čára mezi stromy a pak tlustší čára dál k domům. Tudy jsme večer šli. Další čáry směřovaly k „*PÍSČITÉMU, OBLÁZKOVÉMU* a *HLUBOKÉMU MODRÉMU ZÁLIVU*". Jiné značené cesty tam nebyly.

Zvedla jsem ruku.

Učitelka si mě všimla. „Ano, Emily?"

„Jak to, že jsme na Pětici, ale na mapě jsou jen čtyři zálivy?"

Plattová se obrátila k Lyleovi. Mlčky na ni hleděl. Pomyslela jsem si, že se asi cítí trapně, když je správcem na ostrově se zjevně špatným jménem. Nakonec ale řekl: „Skutečně jich je tady pět." A pokračoval: „Využívají se ale jenom čtyři, protože přístup k pátému je extrémně nebezpečný. Nesmíte se pokoušet tam jít. Další otázky?"

Nikdo už se na nic neptal.

„Tak dobře. Skvělá práce," pochválila Plattová Lylea. „Výborný způsob, jak děti poznají ostrov s využitím vlastní iniciativy. Pokud už nemáte žádné otázky, dejte se do toho," obrátila se k nám.

Lyle nás však zastavil. „Ještě poslední upozornění. Mějte prosím na paměti, že je tu velký příliv a odliv. V následujících několika hodinách bude odliv, kdy jsou všechny pláže v zálivech nejrozlehlejší a taky všechny cesty jsou schůdné. Později si ale musíte dát u pobřeží pozor, protože moře se dostane vysoko, zalije pláže, a zálivy prakticky zmizí. S výjimkou Písčitého. Tam vždycky alespoň úzký pruh pláže zůstane."

Plattová na něj pohlédla, jestli skončil. Lyle přikývl. „Dobrá," usmála se a podívala se na hodinky. „Řekněme, že bychom se tady sešli nejpozději za dvě hodiny?"

„Co dostane vítěz?" chtěl vědět Adrian. „Říkal jste, že budou ceny."

Učitelka vrhla tázavý pohled na Lylea.

„Já… ehm… já na to zapomněl," řekl. „Omlouvám se."

Zamračila se a nespokojeně zamlaskala. „Tak to uděláme takhle: první dvojice, která přijde se správnými odpověďmi, nebude muset mýt nádobí."

„My budeme mýt nádobí?" zakňoural Adrian.

Plattová se podívala na jednu stranu, pak na druhou, pak za sebe. „Vidíš tu kolem nějaký obsluhující personál?" zeptala se s oním sarkasmem, který je vlastní asi jenom učitelům.

„A, ehm… taky vařit," přidal se Lyle.

„*Cože? I vařit?*" nemohl uvěřit Adrian. Musím říct, že tohle asi překvapilo většinu z nás.

Slečna Plattová si poklepala na hodinky. „Radši byste měli vyrazit," pobídla nás. „Máte nejvyšší čas, pokud neradi myjete nádobí nebo nechcete vařit."

Všichni se rychle podívali na otázky a vydali se směrem k lesu na cestu, po které jsme přišli včera.

Já s Aaronem taky. „Jděte do Přístavního zálivu a zjistěte, jakou barvu má loďka, která je tam uvázaná," přečetla jsem první úkol.

„Ta malá s vesly, u přístřešku! Šli jsme spolu těsně kolem ní, když jsme se chtěli dostat k moři!" vzpomněl si Aaron. „Je modrá. Určitě. Teda, myslím."

„Taky myslím," zasmála jsem se. „Jsem si skoro jistá, že je modrá."

„Byla ale dost tma," pokračoval Aaron. „Co myslíš? Chceš jít až tam jako ostatní, nebo riskneme modrou, a získáme náskok?"

Vím, jak rád se mnou závodí v plavání nebo hraje šachy. Je zkrátka soutěživý typ. A když šlo o nás dva proti všem ostatním, chtěla jsem vyhrát stejně jako on! Líbilo by se mi, kdybychom byli nejlepší dvojice. „Napíšeme modrou a jdeme!" souhlasila jsem.

Ostatní zmizeli v lese a Aaron mi nakoukl přes rameno, aby přečetl další otázku. „Pláž v Písčitém zálivu je příjemně měkká a světlá. Kolik schodů musíte zdolat, abyste se k ní dostali?"

Podívala jsem se do mapy. „Písčitý záliv je tady," ukázala jsem na rozlehlou pláž ve východní části ostrova. „Musíme se dát cestou za lesem. Vypadá to, že tou se dostaneme až ke schodům."

Aaron se ještě ohlédl, jestli jsme jediní, kteří jdou rovnou na splnění druhého úkolu, a vzal mě za ruku. „Tak pojď," pobídl mě už za chůze. Nebo spíš skoro běhu.

„Sto šedesát jedna, sto šedesát dva." Zvedla jsem oči, abych zjistila, jestli už nejsme skoro na pláži. Aaron byl o kousek napřed a právě došlápl dolů.

„Dvě stě sedm!" křikl a zapsal odpověď na papír.

Zůstala jsem stát na místě. „Znamená to, že si můžu padesát posledních schodů odpustit?" zavolala jsem na něj.

„Pojď sem!" mával na mě. „Jinak budeš litovat. Je to dokonalý!"

„Pak to ale budu muset vylézt zase nahoru!"

„Stojí to za to, věř mi! No tak!"

Sice už mi podklesávala kolena, ale sestoupila jsem až dolů. Kam jsem dohlédla, se rozkládala široká, světle žlutá písčitá pláž. Daleko před sebou jsem viděla bílou linku. Ohraničovala místo, kde se vlny přelévaly na břeh.

Aaron se posadil na písek a zápisky odložil vedle sebe. Vzala jsem je do ruky a přečetla další otázku: „‚Jak hluboko je dno našeho nejhlubšího zálivu? Zaznamenejte prosím hloubku i čas, kdy jste měřili.'"

„Co chceš dělat?" zeptala jsem se ho, když si zul sandály.

„Jít si zaplavat. Pojď taky!"

„A co honba za pokladem? Ty nechceš vyhrát?"

„To asi jo," připustil. „Ale podívej se tam," ukázal bradou k moři. Paprsky ranního slunce ozářily tisíce

bublinek v průzračné tyrkysové vodě. O kus dál ustupovala tyrkysová tmavší modré. Připadalo mi, že slyším, jak na mě vlny volají. Skoro jako by šeptaly moje jméno.

„Pořád ještě se nikdo neobjevil," pokračoval Aaron. „Aspoň tam vlezeme a budeme se chvíli brouzdat, co říkáš?"

Sedla jsem si vedle něj a taky se zula. „Fajn, ale opravdu jen na chvilku," souhlasila jsem. Vyrolovali jsme si nohavice a vstali. Vytáhla jsem náš papír s úkoly z klipsny.

„Na co to bereš?" divil se Aaron.

„Abych měla jistotu, že se s ním nic nestane, když budeme pryč."

„Bezva nápad! Nějaká jiná dvojice by nám ho mohla čmajznout a předběhnout nás."

Rozesmála jsem se. „Spíš jsem myslela, že by si ho mohla nějaká havěť splést s potravou. Ale jo, ty máš taky pravdu."

Přeložila jsem papír, vzala i propisku, obojí strčila do sáčku, co jsme dostali, zazipovala ho a strčila do kapsy.

„Hotovo?" culil se Aaron.

„Jo, jdeme!"

Seběhli jsme spolu přes pláž do moře. Písek byl krásně jemný a teploučký. Když jsme stáli po kotníky ve vodě a Aaron se na mě usmíval, připadalo mi, že jsem ještě nikdy v životě nebyla tak šťastná.

Když se pak předklonil a políbil mě, pocit štěstí se

přinejmenším zdvojnásobil. Chytla jsem ho rukama kolem pasu a položila mu hlavu na rameno.

Měli jsme před sebou celý takovýhle týden! V tu chvíli jsem určitě byla ta nejšťastnější napůl suchozemská holka a napůl mořská panna na světě.

Aaron se zadíval na moře. „Em? Co myslíš?"

Věděla jsem, na co se ptá. Byli jsme v tomhle stejní. Když stojí někdo polomořský po kotníky ve vodě, je to podobné, jako by stál závislák na čokoládě před obchodem plným tyčinek Mars.

Sledovala jsem jeho pohled. Jako by se na hladině třpytily diamanty. A jako by k nám moře mluvilo, lákalo nás. Tomu se nedalo odolat. Stejně už jsem cítila, jak mi příjemně mravenčí v kotnících a mezi prsty na nohou mi rostou blány.

„No tak pojď," řekla jsem. „Je nádherné ráno, tak si trochu zaplaveme. A určitě uschneme dřív, než se pak dostaneme k plnění dalšího úkolu."

„A nejspíš si ještě udržíme nějaký náskok." Hned se mě pustil a brodil se dál. Už byl ve vodě až po kolena, kalhoty už mu nasákly vodou. S úsměvem se na mě otočil: „Tak jedéém!" Rovnou se celý ponořil a zmizel pod hladinou.

Ještě jsem rychle koukla za sebe. Na pláži pořád nikdo nebyl. Udělala jsem pár kroků do moře a pak se ponořila.

Voda byla hedvábně hladká, a když mě objala, odplavila mi všechny myšlenky, cítila jsem, jak mě laskavě přijímá. Vzápětí jsem se začala proměňovat.

Mravenčení teď probíhalo v celých nohou, srůstaly mi a napřimovaly se, až úplně zmizely.

Místo nich se mi utvořil rybí ocas. Byl zelenopurpurový, pěkně se leskl, a když jsem s ním mrskla, zatřpytil se a na všechny strany se rozstříkly duhové kapky.

Společně jsme svištěli pod hladinou. Voda byla tak průzračná, že šlo všechno krásně vidět. Plavali jsme nad zlatavým dnem a vířili písečné spršky. Tu a tam jsme míjeli malá skaliska s pramínky přichycených chaluh, které se nad nimi vznášely jako kytice. Jinde jsme zase potkali osamělou rybu nebo kolem nás proplulo rovnou celé hejno, dokonale zformované jako družstvo cvičenců.

Vydržela bych tam celý den.

Jenomže to jsme samozřejmě nemohli, pokud jsme nechtěli mít problémy s Plattovou. Byla to sice jedna z nejhodnějších učitelek na škole, vždycky usměvavá a přátelská, ale natolik důsledná, že jsme radši pokaždé udělali, co řekla. Rozhodně jsme stáli spíš o její úsměv než přísný pohled.

Ten káravý výraz, kterým by nás počastovala, kdybychom přišli dvě hodiny po všech ostatních, jsem si zcela jistě vysloužit nechtěla. Což znamenalo, že jsme se museli vrátit k honbě za pokladem.

Poklepala jsem Aaronovi na rameno. „Myslím, že bysme se měli vrátit."

Přikývl a ukázal nahoru. „Podíváme se, kde teď jsme."